

Arrest

nr. 163 881 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Harti-clan te behoren. U bent geboren in de stad Laas Caanood van de provincie Sool in Somaliland. U heeft in Laas Caanood gewoond tot aan uw vertrek uit Somalië. Uw vader was een officier in de gevangenis in Laas Caanood. Hij werd in 2010 vermoord. U bent nooit te weten gekomen waarom of door wie hij werd vermoord. In mei 2014 behaalde u uw diploma van de middelbare school. U was geïnteresseerd in journalistiek en was bevriend met enkele journalisten. In januari 2014 bezorgde een bevriend journalist M. Y. D. (...) u een job als journalist voor de website Jidbaale. U kreeg hiervoor 100 dollar per maand.

U zorgde voor de updates van de website. Op 18 mei 2014 vond een demonstratie tegen het regime in Las Caanood plaats. U nam foto's van de demonstratie. De volgende dag werd u door de autoriteiten gearresteerd. U werd vastgehouden van 19 mei tot 17 juni 2014. U werd mishandeld in de gevangenis. In september, oktober en november 2014 publiceerde de site Jidbaale telkens een artikel van u. In november werd u opnieuw gearresteerd. Uw familie betaalde smeergeld waarna u na drie dagen werd vrijgelaten. Sindsdien verbleef u steeds thuis of bij uw burens. In een van uw artikels sprak u ook over Al Shabaab. Na uw vrijlating werd u door hen opgebeld en gevraagd om met uw activiteiten op te houden. Ze belden een tweede keer met de vraag om op te houden met uw activiteiten. Daarna belden ze nog een derde keer om u met de dood te bedreigen. Uw moeder en oom hebben vervolgens geld ingezameld om uw reis uit Somalië te regelen. U bent naar Garowe in Puntland gereisd waar u uw Somalisch paspoort heeft verkregen. U heeft op 26 maart 2015 vanuit de stad Gaalkacyo het vliegtuig naar Kampala, Oeganda, genomen. In Kampala bent u uw paspoort vergeten in uw hotel. U bent dan verder gereisd met een vals paspoort. Op 18 mei 2015 kwam u in België aan. Op 19 mei 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een artikel, gepubliceerd op de site Jidbaale op 12 november 2014, neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart in mei en november 2014 te zijn gearresteerd door de autoriteiten van Somaliland. U zou sinds het publiceren van uw artikel op Jidbaale in november 2014 eveneens bedreigd worden door Al Shabaab. Deze problemen met de autoriteiten van Somaliland en Al Shabaab zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie die u zelf neerlegt en uit informatie die gevonden kon worden op uw blog en op uw Facebook-account blijkt immers dat u in 2014 in Kampala, Oeganda, verbleef, waar u aan de universiteit studeerde. Onderaan uw artikel op Jidbaale van november 2014 staat een foto van u met de universiteit van Kampala op de achtergrond. Op uw blog, Mr. Hoolane genaamd, staat een post waarin u gefeliciteerd wordt voor uw huwelijk door verschillende studenten van de universiteit van Kampala. Ook op Facebook-account staat dat u in 2014 student was aan de universiteit van Kampala. U wordt hiermee geconfronteerd maar kan geen overtuigende verklaringen bieden voor deze bevindingen. Wat betreft de foto op uw artikel zegt u dat er een verschil is tussen het moment waarop het artikel geschreven is en wanneer u de informatie zou hebben doorgestuurd – waarmee u vermoedelijk wil zeggen dat deze genomen zou zijn geweest na uw vlucht uit Somalië (CGVS, p. 16). Dit overtuigt niet daar het artikel in november 2014 is gepubliceerd. Bovendien wijzigt u uw verklaringen later en zegt u dat die foto op een door u ongekend moment is genomen in de stad Hargeisa en dat een dergelijk uithangbord van de universiteit van Kampala toevallig op de achtergrond stond (CGVS, p. 17). Over de informatie op uw Facebook-account zegt u dat u dit hierop zette uit angst (CGVS, p. 16). Wanneer u echter gevraagd wordt op welke manier dit van nut zou kunnen zijn antwoordt u naast de vraag en geeft u geen verdere informatie (CGVS, p. 17). Met betrekking tot de felicitaties van een groot aantal studenten van de universiteit van Kampala zegt u dat zij van dezelfde clan zijn als u en dat u veel mensen van die lijst niet kent, wat maar weinig overtuigend is (CGVS, p. 16 en 17).

Wat betreft het enige bewijsstuk waarmee u zou kunnen aantonen dat u daadwerkelijk nog in Somaliland verbleef in 2014 en pas in 2015 bent vertrokken, namelijk uw paspoort, zegt u dat u dit bent vergeten in uw hotel in Kampala (CGVS, p. 17). Uw verklaringen hierover zijn echter evenmin overtuigend. Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u dat u uw paspoort vergeten was maar dat uw reisgenoot zei dat dit niet zo erg was omdat hij nog een ander paspoort had. Gevraagd waarom u niet naar het hotel was teruggegaan voor uw paspoort zegt u dan dat het paspoort onbruikbaar was. Gevraagd waarom dit onbruikbaar was zegt u dat u het land wilde verlaten, zonder verdere uitleg. Geconfronteerd met het feit dat men dan toch net een paspoort nodig heeft zegt u dat u verder reisde met een paspoort dat door uw reisgenoot werd geregeld (CGVS, p. 17). Dergelijke vage verklaringen over de manier waarop u uw paspoort bent verloren zijn weinig aannemelijk. Om uw stelling dat dit paspoort onbruikbaar is te ondersteunen verklaart u dan dat men met een Somalisch paspoort enkel kan reizen in Oost-Afrika (CGVS, p. 17). Dat u met uw paspoort door Oost-Afrika kan reizen ondermijnt uw stelling dat dit paspoort onbruikbaar is meer dan dat het deze onderschrijft. Uit informatie blijkt verder dat men met het Somalische paspoort toegang heeft in 39 landen zonder visum aan te vragen. Bovendien is een paspoort een bruikbaar identiteitsdocument, zeker indien men, zoals in uw geval, in een ander land asiel wil aanvragen. Dat u zegt dat u uw paspoort niet bent gaan terughalen uit uw hotel omdat het onbruikbaar zou zijn is weinig overtuigend.

Door het feit dat u uw problemen in Somaliland in 2014 situeert terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat u zich in Oeganda bevond in 2014 dient geconcludeerd te worden dat u uw problemen met de autoriteiten van Somaliland en met Al Shabaab niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook wat betreft uw profiel van journalist kunnen er vragen gesteld worden. Zo zegt u dat u sinds januari 2014 een vast contract had met de site Jidbaale en een loon van 100 dollar per maand kreeg (CGVS, p. 11 en 12). Allereerst kunnen er vragen gesteld worden bij uw aanstelling als vaste journalist van een plaatselijke nieuwssite van het stadje Jidbaale in de provincie Sanaag terwijl u zelf in Oeganda woonde. Uw verklaringen over hoe u deze job zou hebben verkregen zijn verder niet overtuigend. Zo zegt u dat u deze job via een zekere M. Y. D. (...) heeft verkregen. U voegt daar dan nog aan toe dat andere bevriende journalisten u hier ook mee hebben geholpen (CGVS, p. 10). U wordt dan aangespoord om verder te vertellen maar u geeft geen bijkomende informatie meer (CGVS, p. 11). U wordt er dan mee geconfronteerd dat een dergelijke uitleg te beperkt is en gevraagd om meer in detail uit te leggen hoe u dit contract bij Jidbaale heeft weten te verkrijgen – wat u exact heeft ondernomen, wie die personen zijn die u hebben geholpen, wat zij dan exact hebben ondernomen en dergelijke – waarop u naast de vraag antwoordt en louter kan zeggen dat journalistiek uw hobby was en dat u zaken – zoals de komst van een arts in de stad – omriep in een wagen met een megafoon, waarna u gewoon begint te vertellen over uw lessen aan de middelbare school (CGVS, p. 11). U wordt aangespoord om concreet te vertellen over hoe u dat contract bij Jidbaale heeft weten te verkrijgen maar u blijft opnieuw aan de oppervlakte en zegt dat u bevriend was met journalisten die u hierbij hielpen (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over het verkrijgen van uw werk als journalist voor de nieuwssite Jidbaale zijn weinig overtuigend.

Volgens informatie op het CGVS blijkt dat journalisten die kritisch rapporteren tegen de overheid in Somaliland problemen kunnen krijgen met de autoriteiten. Er kan echter geen geloofgehecht worden aan uw profiel als journalist. Wat betreft het door u neergelegde artikel en twee andere teruggevonden artikels, door u geschreven, van een lokale nieuwssite dient gezegd dat hierin louter abstracte ideeën worden beschreven zonder dat enige concrete vermelding wordt gemaakt met specifieke personen of de Somalilandse autoriteiten. Gezien uw verklaringen over uw problemen niet geloofwaardig zijn dient opgemerkt te worden dat u evenmin eerdere problemen heeft gekend met de autoriteiten in Somaliland of met Al Shabaab. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat u bij terugkeer naar Somaliland in de aandacht van de autoriteiten of van Al Shabaab zou komen omwille van deze vorig jaar op een lokale nieuwssite geplaatste artikels.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweert afkomstig te zijn uit de stad Laas Caanood in de provincie Sool dat onder het bewind valt van de overheid van Somaliland (gehoorverslag CGVS, p. 2). Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Somaliland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 november 2015 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld. Tevens uit verzoeker hierbij kritiek op de werkwijze van de commissaris-generaal, waarbij, volgens verzoeker, "in vele asiëldossiers (...) de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of

het reële risico op ernstige schade (blijft) steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker”, en waarbij de commissaris-generaal zich vaak focust op de minder relevante details.

Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal zich ervan moet vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Bij zijn beoordeling diende de commissaris-generaal tevens rekening te houden met het kwetsbaar karakter van verzoeker omwille van zijn nog relatief jonge leeftijd, hetgeen echter niet gebeurd is.

Waar de commissaris-generaal zijn asielrelaas ongeloofwaardig acht, stelt verzoeker bij zijn verklaringen te blijven en niets anders dan de waarheid te hebben verteld. Echter was verzoeker zenuwachtig tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. In verband met de vaststellingen omtrent zijn Facebookaccount, stelt verzoeker dat dit account werd aangemaakt door zijn vrouw en wijst hij erop dat de informatie die daarop te vinden is niet strookt met de werkelijkheid.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij meent dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met *“het dreigende gevaar voor schade en blootstelling aan verscheidene vormen van onheuse behandelingen in hoofde van verzoeker, dit omwille van zijn hoedanigheid van journalist die wordt gezocht door Al Shabaab”*. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan op de moord die in 2010 gepleegd werd op zijn vader, een officier in het Somalische leger. Verzoeker verwijst desbetreffend in zijn verzoekschrift naar een internetartikel. Nochtans werd zijn vader vermoord door een militie van Al Shabaab en was het diezelfde militie die verzoeker in hechtenis heeft genomen. Verzoeker wijst erop dat Al Shabaab een aanzienlijke greep heeft op het dagelijkse leven in Somaliland en dat hiertegen niet wordt ingegrepen door de nationale autoriteiten.

Ten slotte meent verzoeker nog dat wel degelijk sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het feit dat er in Somaliland geen sprake zou zijn van een gewapende oppositie hieraan geen afbreuk doet.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen als zou hij het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met de overheid van Somaliland alsook met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab omwille van zijn journalistieke activiteiten.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn problemen in Somaliland in 2014 situeert – hij zou in mei en november 2014 gearresteerd zijn geweest door de autoriteiten van Somaliland en sinds het publiceren van zijn artikel op Jidbaale in november 2014 zou hij eveneens bedreigd worden door Al Shabaab – terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat hij zich in Oeganda bevond in 2014. Meer bepaald blijkt uit de informatie die verzoeker zelf neerlegt en uit informatie die gevonden kon worden op zijn blog en op zijn Facebookaccount dat verzoeker in 2014 in Kampala, Oeganda, verbleef, waar hij aan de universiteit studeerde. Zo staat onderaan zijn artikel op Jidbaale van november 2014 een foto van hem met de universiteit van Kampala op de achtergrond. Verder staat op zijn blog, Mr. Hoolane genaamd, een post waarin verzoeker gefeliciteerd wordt voor zijn huwelijk door verschillende studenten van de universiteit van Kampala. Op zijn Facebookaccount staat dat verzoeker in 2014 student was aan de universiteit van Kampala. Wanneer verzoeker met voormelde vaststellingen geconfronteerd wordt tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, brengt hij hiervoor geen overtuigende verklaring aan. Wat betreft de foto bij zijn artikel zegt hij dat er een verschil is tussen het moment waarop het artikel geschreven is en wanneer hij de informatie zou hebben doorgestuurd – waarmee hij vermoedelijk wil zeggen dat deze genomen zou zijn na zijn vlucht uit Somalië (gehoorverslag CGVS, p. 16). Evenwel kan dit niet overtuigen, daar het artikel reeds in november 2014 is gepubliceerd. Later stelt verzoeker dan weer dat deze foto op een door hem ongekend moment is genomen in de stad Hargeisa en dat een dergelijk uithangbord van de universiteit van Kampala toevallig op de achtergrond stond (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de informatie op zijn Facebookaccount, stelde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij dit hierop zette uit angst (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd op welke manier dit van nut zou kunnen zijn, antwoordde verzoeker echter naast de vraag en gaf hij geen verdere informatie (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze uitleg kan derhalve evenmin overtuigen. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker dan weer dat het Facebookaccount werd aangemaakt door zijn vrouw en herhaalt hij dat de informatie op het account niet strookt met de waarheid. Verzoeker lijkt met de bewering dat het Facebookaccount werd aangemaakt door zijn vrouw te suggereren dat hij hier zelf niets mee te maken heeft. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker zowel op zijn blog als onderaan zijn artikels van 12 oktober 2014 en 12 november 2014 telkens verwijst naar dit Facebookaccount (administratief dossier, stuk 13 en stuk 14, deel 1), waardoor duidelijk blijkt dat dit Facebookaccount van verzoeker zelf is en door hem wordt gebruikt. Dat verzoeker in zijn persoonsgegevens onderaan door hem geschreven artikels zou verwijzen naar een Facebookaccount waarvan de informatie niet strookt met de werkelijkheid, is weinig aannemelijk. Ook zijn uitleg met betrekking tot de felicitaties van een groot aantal studenten van de universiteit van Kampala dat zij van dezelfde clan zijn als hem en dat hij veel mensen van die lijst niet kent, komt geenszins overtuigend over.

Tevens dient erop te worden gewezen dat verzoekers verklaringen over het enige bewijsstuk waarmee hij zou kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk nog in Somaliland verbleef in 2014 en pas in 2015 is vertrokken, namelijk zijn paspoort, geenszins geloofwaardig zijn. Verzoeker stelt dit paspoort vergeten te zijn in zijn hotel in Kampala. Zijn reisgenoot zou gezegd hebben dat dit niet zo erg was omdat hij nog een ander paspoort had. Wanneer verzoeker gevraagd wordt waarom hij niet naar het hotel was teruggegaan voor zijn paspoort, stelt hij dat het paspoort onbruikbaar was. Vervolgens wordt hem gevraagd waarom het onbruikbaar was, waarop hij louter stelt dat hij het land wilde verlaten, zonder verdere uitleg. Verzoeker wordt er dan op gewezen dat men dan toch net een paspoort nodig heeft, waarop verzoeker aangeeft dat hij verder reisde met een paspoort dat door zijn reisgenoot werd geregeld (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dergelijke vage verklaringen over de manier waarop verzoeker zijn paspoort is verloren zijn allesbehalve aannemelijk. Om zijn stelling dat dit paspoort onbruikbaar is te ondersteunen, verklaart verzoeker nog dat men met een Somalisch paspoort enkel kan reizen in Oost-Afrika (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze opmerking ondermijnt echter verzoekers stelling dat dit paspoort onbruikbaar is meer dan dat het deze onderschrijft. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3) blijkt verder dat men met het Somalische paspoort toegang heeft in 39 landen zonder visum aan te vragen. Bovendien is een paspoort een bruikbaar identiteitsdocument, zeker indien men, zoals in verzoekers geval, in een ander land asiel wil aanvragen. Dat verzoeker zegt dat hij dit paspoort niet is gaan terughalen uit zijn hotel omdat het onbruikbaar zou zijn, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Deze ongelooftwaardige

verklaringen in verband met zijn paspoort doen dan ook vermoeden dat verzoeker dit document achterhoudt omdat de inhoud ervan niet overeenstemt met de door hem gegeven verklaringen.

2.4. Verder stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 4) blijkt dat journalisten die kritisch rapporteren tegen de overheid in Somaliland problemen kunnen krijgen met de autoriteiten.

Aan verzoekers voorgehouden profiel van journalist kan evenwel geen geloof worden gehecht. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dat hij sinds januari 2014 een vast contract had met de site Jidbaale en een loon van 100 dollar per maand kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Vooreerst kan verzoekers aanstelling als vaste journalist van een plaatselijke nieuwssite van het stadje Jidbaale in de provincie Sanaag terwijl verzoeker zelf in Oeganda woonde minstens opmerkelijk genoemd worden. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen over hoe hij deze job zou hebben verkregen dermate vaag dat ze niet kunnen overtuigen. Verzoeker beperkte zich tot te verklaren de job te hebben verkregen via een zekere M. Y. D. en dat andere bevriende journalisten hem hier ook mee hebben geholpen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Aangespoord om verder te vertellen, gaf verzoeker geen bijkomende informatie meer (gehoorverslag CGVS, p. 11). Hij werd er vervolgens mee geconfronteerd dat een dergelijke uitleg te beperkt is en werd gevraagd om meer in detail uit te leggen hoe hij dit contract bij Jidbaale had weten te verkrijgen – wat hij exact had ondernomen, wie die personen waren die hem hebben geholpen, wat zij dan exact hadden ondernomen en dergelijke – waarop verzoeker echter naast de vraag antwoordde en louter kon zeggen dat journalistiek zijn hobby was en dat hij zaken – zoals de komst van een arts in de stad – omriep in een wagen met een megafoon, waarna hij gewoon begon te vertellen over zijn lessen aan de middelbare school (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoeker werd wederom aangespoord om concreet te vertellen over hoe hij dat contract bij Jidbaale had weten te verkrijgen, maar opnieuw bleef hij aan de oppervlakte en verviel in herhalingen (gehoorverslag CGVS, p. 11).

2.5. Wat betreft het door verzoeker neergelegde artikel en twee andere teruggevonden artikels, door hem geschreven, van een lokale nieuwssite, stelt de Raad vast dat hierin louter abstracte ideeën worden beschreven zonder dat enige concrete vermelding wordt gemaakt met specifieke personen of de Somalilandse autoriteiten. Gezien verzoekers verklaringen over zijn journalistieke problemen niet geloofwaardig zijn, kan dan ook niet aangenomen worden dat hij problemen kende met de autoriteiten in Somaliland of met Al Shabaab. Derhalve kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Somaliland in de (negatieve) aandacht van de autoriteiten of van Al Shabaab zou komen omwille van deze vorig jaar op een lokale nieuwssite geplaatste artikels. Verzoeker was immers een student die naar het buitenland vertrokken was.

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opmerkt zenuwachtig te zijn geweest tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, duidt de Raad erop dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, op elke asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Stress en nervositeit zijn dan ook geen aannemelijke verklaringen voor verzoekers manifest onjuiste verklaringen omtrent waar hij verbleef in 2014 en zijn uitermate vage verklaringen over zijn aanstelling als vaste journalist van een plaatselijke nieuwssite van het stadje Jidbaale.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar de moord in 2010 op zijn vader, een officier in het Somalische leger, bemerkt de Raad dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel ogenblik heeft aangegeven omwille hiervan te vrezen. Evenmin werd door hem enige link tussen zijn persoonlijke problemen en de moord op zijn vader in 2010 aangehaald. Verzoeker verklaarde daarentegen Somalië te hebben verlaten omwille van de problemen die hij er sinds 2014 kende met de autoriteiten van Somaliland en met Al Shabaab door zijn journalistieke activiteiten. Waar verzoeker overigens in zijn verzoekschrift stelt dat zijn vader werd vermoord door een militie van Al Shabaab en dat het diezelfde militie was die verzoeker in hechtenis heeft genomen, bemerkt de Raad dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nog stelde dat zijn vader vermoord werd door een gewapende groepering Hawiye, dat hij de ene keer te horen kreeg dat deze gewapende groepering gesteund werd door Somaliland en de andere keer te

horen kreeg dat ze gesteund werd door Al Shabaab en dat hij uiteindelijk te horen kregen dat “*die van somaliland waren van partij die dit moment de leiding heeft, partij kolmiye*” (gehoorverslag CGVS, p. 5-6), waardoor verzoeker in zijn verzoekschrift niet toelicht waarom hij plots zijn verhaal wijzigt en stelt dat zijn vader vermoord werd door een militie van Al Shabaab. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal nergens dat hij in hechtenis zou zijn genomen door Al Shabaab. Verzoeker maakte louter melding van twee arrestaties door de Somalilandse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoekers kunstmatige *post-factum* poging om een verband te leggen tussen de door hem voorgehouden persoonlijke problemen en de moord op zijn vader in 2010, komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Hoe dan ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zijn land verliet om te studeren in Uganda en hij aldaar geen asiel heeft aangevraagd.

2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoeker als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Voorts merkt de Raad op dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker stelt zich in zijn verzoekschrift nog dat er in Somaliland wel degelijk sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt echter dat er in verzoekers regio van herkomst, met name Somaliland, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de “*COI Focus*” betreffende “*Somalië – Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*” d.d. 15 juli 2015 – door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier –, stelt de Raad immers vast dat Somaliland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Door verzoeker wordt geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de desbetreffende informatie in het administratief dossier niet correct is.

Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK